

HOOFDSTUK 1
Ruw wakker
worden

HOOFDSTUK 1

HALLO!

Tom: Morgane? Ben je er?

Ik: Wat is er?

Tom: Ik weet dat het laat is, maar ik kan niet slapen.

Ik: Ik ook niet. Ik vraag me af waarom. 😡

Tom: Ik hoor sarcasme in je antwoord. Zit er je iets dwars?

Ik: Ik hoor domheid in je vraag. Zit er aan jou een steekje los?

Tom: Wat? Wat heb ik nu weer gezegd? Wat deed ik verkeerd? 😳

Ik: Wil je een opsomming?
Geen probleem!

NEE?!

RUW WAKKER WORDEN

Ik: Ten eerste heb je je beste vriend in de steek gelaten. Je praat niet meer met hem. Je kijkt hem niet meer aan. Je antwoordt zelfs niet op zijn berichten. Dat. Is. Niet. Normaal!

Ik: Ten tweede had je zelfs niet het lef om naar onze solidariteitsactie te komen. Er ontbrak maar één handafdruk op de muur van de gymzaal: de jouwe! Nu weet de hele school dat je homofob bent!

Ik: Ten derde bezorg je me geen artikels meer voor *No Name!* Niets meer! Geen enkele sportuitslag, zelfs geen kort berichtje. Waarom reageer je je af op mij? Ik heb niets te maken met jouw problemen.

Ik: Dat was de korte versie. Wil je de lange? Ik vertel je met plezier nog een keer wat een waardeloze vriend je bent.

WAT?!

HOOFDSTUK 1

Tom: Oké! Ben je klaar met me af te kraken? Als ik je zo hoor, lijk ik wel de grootste smeerlap ter wereld.

Ik: Ik wilde het niet typen, maar als je het zelf zegt...

Tom: En ik ben niet homofob!

Ik: Ik geef je een minuutje om online de definitie van het woord homofob op te zoeken. Volgens mij heb je iets niet begrepen.

Tom: Wat wil je eigenlijk, Morgane? Wat verwacht je van me? Wil je dat ik Eddy vergeef? Wil je dat ik doe alsof hij me niet al die jaren wat voorgelogen heeft?

Ik: Ja! Dat is precies wat ik wil!

Tom: Droom maar verder!

Ik: In dat geval hebben we niets meer te bespreken. *Laila tov*¹!

OMG!

RUW WAKKER WORDEN

Ik wacht niet op het antwoord van Thomas. Ik ben te kwaad. Mijn telefoon stuitert op mijn matras en ik laat me erbovenop vallen als een hoopje te lang gekookte spaghetti. Slappe blubber.

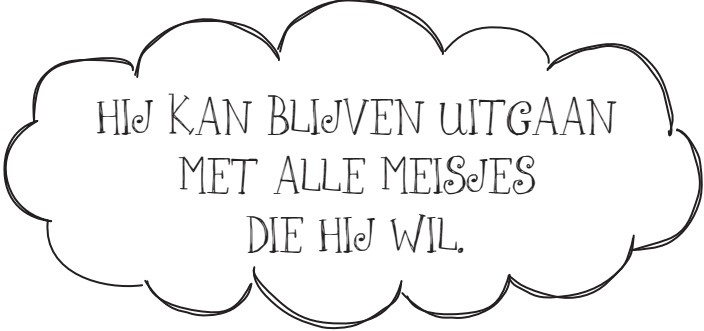
Ik weet dat ik moet opletten, want Annabelle ligt naast me te slapen. Maar intussen weet ik dat zodra ze haar hoofd op haar kussen heeft gelegd zelfs een orkaan in onze kamer haar niet wakker krijgt. Ik steek mijn arm uit om Johnny Depp te aaien – mijn fret heeft de warmte van Annabelles bed verlaten om zich in de holte van mijn nek te nestelen – en ik zucht eens diep.

De waarheid is dat de reactie van Thomas me helemaal van de kook brengt. Ik weet dat hij koppig is, maar ik had niet gedacht dat hij alle bruggen met zijn beste vriend op zou blazen voor zoiets onbelangrijks. Oké, Eddy is homo, en dan? Verandert dat iets? Dat houdt Thomas toch niet tegen om zijn eigen leven te leiden?

HIJ KAN ZOVEEL PARTY'S
HOUDEN ALS HIJ WIL.

HOOFDSTUK 1

HIJ KAN BLIJVEN UITGAAN
MET ALLE MEISJES
DIE HIJ WIL.

HIJ KAN IJSHOCKEY
SPELEN EN DRIE KEER
PER DAG BIEFSTUK ETEN
ALS HIJ DAT WIL.

Precies! Ieder kan doen wat hij wil!

Het is toch zo: we zijn geen kinderen meer! Onze ouders houden ons niet meer voortdurend in de gaten om te zeggen wat we moeten doen. ‘Wees beleefd.’ ‘Wees lief.’ ‘Zeg sorry.’ ‘Haal je vinger uit je neus.’ Op onze leeftijd beslissen we zelf wat we willen doen en nemen we de gevolgen daarvan voor lief. Zo is dat. Dat is normaal in de overgang van puberteit naar volwassenheid, zou mijn moeder zeggen. Dus als Thomas ervoor

RUW WAKKER WORDEN

kiest om zijn beste vriend in de steek te laten voor zo'n idiote reden als zijn seksuele geaardheid, zal ik hem niet tegenhouden. Dat hij er de gevolgen maar van draagt! Hij moet alleen niet verwachten dat ik hem feliciteer en een schouderklopje geef of dat ik zijn kant kies. De sfeer is verknald, maar Eddy en Romeo weten tenminste dat ik achter ze sta.

Trots op mijn overtuiging en op mijn trouw aan mijn vrienden rol ik me tot een bolletje op mijn bed in de hoop dat Morpheus me in zijn armen neemt. Maar ik ben niet zoals Anna: ik val niet meteen in slaap zodra ik in bed lig. Dat is de schuld van mijn brein, een hyperactief orgaan dat me geen moment rust gunt zolang het niet volledig uitgeput is. Op sommige dagen is het alsof een hamster het leuk vindt om onophoudelijk een rad te laten ronddraaien in mijn hoofd. Mijn brein draait op volle toeren, echt gek! Het gaat in overdrive! Een geniale inval voor de krant hier, een idee voor mijn wetenschapsproject daar. Een gedachte aan mijn moeder die zich verveelt sinds ik niet meer bij haar woon, een gedachte aan Louba en Yanie, die alles willen weten over mijn nieuwe leven...

Plots krijg ik buikpijn als ik beseft dat ik de mensen die zo belangrijk zijn in mijn leven de

HOOFDSTUK 1

laatste dagen verwaarloosd heb. Ik werd zo in beslag genomen door die toestand met Thomas en Eddy dat ik ze sinds mijn verjaardagsfeestje bijna niet meer geappt heb. Ik kan niet overal tegelijk zijn, maar ik kan wel mijn virtuele aanwezigheid gemakkelijk verbeteren door er nu meteen aan te beginnen!

Oeps! Wanneer ik mijn telefoon aanzet, zie ik dat het echt veel te laat is om wie dan ook nog te appen. Het is al voorbij middernacht. Potvolalfalfa! Ik weet wie morgenvroeg wallen onder haar ogen zal hebben (ikke dus!). Ik laat het idee varen om mijn vriendinnen te appen – en mijn moeder, natuurlijk! Ik heb liever dat mijn hoofd nog lang op mijn lijf blijft zitten – en ik herlees mijn laatste berichten aan Thomas. Ik dacht dat hij nog zou antwoorden, maar dat heeft hij niet gedaan. Mijn boodschap was duidelijk: ‘In dat geval hebben we niets meer te bespreken. *Laila tov!*’

Ik slaak een diepe, diepe zucht. Ik had liever gehad dat hij had geprotesteerd. Ik had liever gehad dat hij moeite had gedaan om langer met me te praten. Dat doet hij meestal. Aandringen. Hij daagt me vaak uit. En ik ga daar dan uiteindelijk op in. Zo werkt het tussen ons. Ik dacht dat

RUW WAKKER WORDEN

dit spelletje me vermoeide, dat de kinderachtigheid van Thomas me tot het uiterste zou drijven, maar nu begrijp ik dat ik niet volwassener ben dan hij. Ik zal onze verhitte discussies missen als hij niet snel antwoordt.

Met mijn ogen op het donkere plafond van mijn kamer gericht probeer ik aan iets anders te denken. Ik kan schapjes tellen, maar bij mij werkt dat niet. Het draait er altijd op uit dat ik ruziemaak met de herder over de onverantwoordelijke manier waarop hij met zijn schapen omgaat, wat niet echt helpt om in slaap te vallen. Het beste is een truc vinden die mijn brein misleidt. Ik rommel diep in mijn geheugen en vind de woorden terug van een kinderliedje dat mijn moeder zong toen ik klein was. Dat moet werken.

‘Tien vogeltjes op een rij in een wei luisteren blij naar het geraas en gerij. Eén vogel vliegt op naar zijn nest in de boomtop. Hoeveel vogeltjes op een rij blijven over in de wei? Negen! Negen vogeltjes op een rij in een wei luisteren blij...’

Ik ben er niet zeker van, maar ik denk dat ik in slaap ben gevallen tussen het vertrek van de derde en de tweede vogel.

HOOFDSTUK I

— Morgane?

Stoor me niet. Ik vlieg. Mijn vliegtuig steeg net op en het is alsof ik de wolken streel met mijn vingertoppen. Zonnestralen schijnen er hier en daar doorheen, ze verwarmen mijn gezicht en verlichten de hemel. De piloot is meester van zijn machine. Al gauw is de grond alleen nog een herinnering, een klein puntje in een zee van geluk.

— Morgane. Word wakker.

Iemand schudt aan mijn schouder. Zachtjes, lichtjes. Ik kies ervoor om deze persoon die me weer aan de grond wil krijgen te negeren. Ik wil nog hoger, nog verder. Maar de hand dringt aan en schudt me steeds harder door elkaar.

— Je komt te laat!

Te laat? Nee. Niemand zit op me te wachten. Dus ik adem diep in om mijn longen vol frisse lucht te zuigen en ik voel dat iemand me vooruitduwt. Ik probeer me in te houden: ik houd mezelf uit alle macht vast, maar mijn lichaam valt toch in de leegte. Mijn hart stopt één tel met slaan.

— Ahhhh!

Ik ben in vrije val. Nog even en dan breek ik al mijn botten bij een lugubere en fatale val op aarde. Mijn leven hangt aan een zijden draadje. Ik zal sterven zonder vaarwel te kunnen zeggen aan de mensen van wie ik hou...

RUW WAKKER WORDEN

Een fractie van een seconde... Meer heb ik niet nodig om op de vloer van mijn kamer te belanden, mijn ogen open te doen en te begrijpen dat ik uit bed gevallen ben. Ik leef nog en ik ben nog heel. Potvolalfalfa! Word zo wakker! Ik heb het gevoel dat mijn hart aan de wolken is blijven hangen!

— Eindelijk ben je weer onder ons, zegt Annabelle spottend, terwijl ik mijn ogen met moeite en een rotgevoel opendoe. Haast je, voegt ze eraan toe en ze neemt me bij de hand om me te helpen opstaan. Je weet dat meneer Falardeau niet van laatkomers houdt in zijn klas.

Ik pak de hand van mijn vriendin en spring overeind, amper bekomen van alle emotie. Ik heb even nodig om te beseffen dat het gevaar geweken is. Ik ben in mijn kamer. Ik ben niet dood. Alles is goed. De dag begint. Ik moet opschieten.

— Hoe laat ben je gaan slapen? vraagt mijn kamergenote, die mijn rugzak vult met boeken en schoolspullen. Elf uur? Middernacht?

— Ik ben laat in slaap gevallen, dat is alles wat ik nog weet, zeg ik en ik wrijf over mijn gezicht. Heb ik nog tijd voor een douche?

— Nee, de bel gaat over tien minuten.

Zo beginnen de meeste dagen bij mij. Met aan de ene kant Annabelle, die alle tijd heeft

HOOFDSTUK 1

om zich klaar te maken, zo fris als een hoentje, omdat ze zo verstandig is om op een redelijk uur naar bed te gaan. En aan de andere kant ikzelf, het avondmens, dat er niet in slaagt zich aan te passen aan het dwingende tijdschema dat het schoolsysteem ons oplegt. Ik zeg het allang en ik zeg het nog een keer: er zou veel minder schoolverzuim zijn als de lessen pas na 10 uur zouden beginnen. Niets is beter dan een goed uitgerust brein om de hoeveelheid informatie op te nemen waarmee de leerkrachten ons elke dag bestoken.

Oké. Ik heb geen keus. Ik moet opschieten. Annabelle heeft gelijk, ik wil meneer Falardeau, bijgenaamd meneer Fatje, zeker niet laten wachten. Hij is, laten we het zo zeggen, niet de meest meegaande van onze leraren. Vorige week vroeg hij me om vooraan in de klas te komen zitten omdat ik te laat was. Als ik wat meer lef had gehad, zou ik hem uitgelegd hebben dat de keuze tussen zijn wiskundeformules en het comfort van mijn lakens niet moeilijk is. Maar ik ben veel te beleefd en veel te respectvol om mijn leraar zo te beledigen. Ik maakte me ervan af met een verontschuldiging en de belofte dat het niet meer zou gebeuren, zodat ik niet hoefde na te blijven.

RUW WAKKER WORDEN

Ik sluit me op in de badkamer, gooi wat water in mijn gezicht en draai een sjaal rond mijn haar. Ik pak het eerste T-shirt dat ik in mijn kleerkast tegenkom, ik trek mijn legging met roze snoepjes aan en grabbel onderweg mijn sandalen mee. Ziezo, ik ben klaar!

— Eet je niets? vraagt Annabelle, die met haar rug tegen de deur van onze kamer leunt.

Ik zucht en draai me om, grabbel in een doos met graanrepen en stop er een in mijn zak. Dan glimlach ik naar mijn vriendin alsof ik wil zeggen: ‘Tevreden?’ en ik loop de gang op.

— Vermoeit je dat niet, zo opstaan? vraagt Anna en ze loopt naar de trap om naar beneden te gaan.

— Wat mij vermoeiend lijkt, is opstaan om 6 uur ’s ochtends, zeg ik met een schorre stem. Hoe langer ik slaap, hoe beter ik me voel.

— Ik sta niet om 6 uur op, preciseert ze met een grote glimlach op haar stralende gezicht. Mijn wekker loopt af om 7 uur en dan heb ik tijd zat om me klaar te maken. Je moet het eens proberen, het zou je minder opjagen. Je adem zou ook beter ruiken, voegt ze eraan toe en ze stopt een muntje in mijn vuist.

Ik stop het muntje gehoorzaam in mijn mond. Anna heeft gelijk. Ik zou wat moeite

HOOFDSTUK 1

kunnen doen. Maar dan moet ik iets minder laat naar bed, wat niet bij me past. Ik ben zoals ik ben. Ik kan er niets aan doen. En het is erger geworden sinds ik op deze school ben. Vroeger had ik mijn moeder die me wakker maakte en op de deur van mijn kamer klopte als ze vond dat ik overdreef. Hier ben ik op mezelf aangewezen. Thomas en ik hebben de gewoonte te chatten tot in de vroege uurtjes.

Tenminste... we hadden die gewoonte tot hij een complete idioot bleek te zijn. Ik vraag me af hoe ik nu mijn avonden moet doorbrengen...